

skulle skabe noget, som vi tillægge Tillid, og som i det afgørende Øjeblik ikke er Tillid værd. Noget saadant skulle vi ikke skabe, og jeg vil tilføje, vi skulle ikke skabe noget, som vi i det paakommende Tilfælde kunne blive tvungne til at bruge, og som i Brugen kan blive det tveæggede Sværd, der maaske vil overskære Danmarks Livsraad.

Den højtærede Konseilspræsident udtrykte sin Glæde over Offervilligheden og mente, at den var konstateret indenfor et Flertal af Venstres Vælgere. Jeg hævder det modsatte. Jeg hævder, at den ikke er konstateret. Den højtærede Konseilspræsident har ikke Ret til at sige, at der er et Flertal af Venstres Vælgere, som nu har udtalt sig for forøgede Militæruddgifter. Han kan ikke om sine egne Vælgere sige, at det er Venstrevælgere. Hvor mange af dem der er Venstrevælgere, ved han ikke. Han har blandet dem saaledes sammen med Højre, at han aldrig kan faa dem ud fra hinanden igen. Der skulde i alt Fald et meget kraftigt politisk Stokkeslag til for at faa Rede paa de Molboben. Og naar der er 43,000—44,000 Vælgere, der have stemt paa det ærede Medlem fra Ringkøbings Gruppe, tror jeg, at hvis det er rigtigt, hvad den foregaaende Taler sagde, at der var et Par Hundrede, der havde stemt for denne, skønt de var Tilhængere af Konseilspræsidentens Militærpolitik, saa kan det siges, at der er Tusinder, der have stemt for det ærede Medlem fra Ringkøbings Gruppe, ikke fordi der blev tilbudt militære Bevillinger fra hans Side, men fordi han modsatte sig yderligere militære Bevillinger. Der er afgivet mangfoldige Stemmer paa det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Folk, fordi de just repræsenterede i deres Kreds Modstanden mod de yderliggaaende Militarister. Derfor er Valgets Kendsgerning ikke den, som den højtærede Konseilspræsident fremdrog. Nej, den Kendsgerning, man kan slutte sig til af Valgene, er den, at der nu ude blandt Vælgerne er paabegyndt en Samling af Venstre mod Militarismen. Det var derfor, der i vore Rækker denne Gang var saa overmaade mange, som sidst stod os endogsaa grumme haardt imod. Denne Samling af Venstrevælgere mod Militarismen er endnu ikke saa vidt fremskreden, at den sammen med de for Socialdemokratiet afgivne Stemmer kan paavise et Flertal for Kravet om Indskrænkning af Militæruddgifterne og vort Militærvæsen. Jeg har set forskellige Opgørelser over de afgivne Stemmer i saa Henseende. De

variere fra 150,000 for en Indskrænkning og 170,000 for nye Udgifter over til Tal, som omtrent balancere, Hundrede nogle og halvtreds Tusinde mod 160,000. Men jeg vil ikke paastaa, der kan paavises et Flertal for Kravet om en Indskrænkning i Militæruddgifterne. Jeg er imidlertid overbevist om, at det næste Valg vil vise, at et saadant Flertal er til Stede, saafremt det blot lykkes at faa et Valg efter klarere Linier end dette.

Og naar det saa hævdes, at denne Sag trænger paa, at den maa løses, saa vil jeg sige: tværtimod, alt taler for, at den ikke maa løses, i alt Fald ikke maa løses saadan, som den højtærede Konseilspræsident opfatter det, føres til en Afgørelse nu. At Militærspørgsmaalet overhovedet aldrig kan løses, aldrig kan bringes til Afgørelse, før Alverdens Stater afruste, det er jo en anden Side af Sagen. Men med Hensyn til dette Spørgsmaal ved jeg jo, at der er mangfoldige Medlemmer i denne Sal, der have den Opfattelse, at vi maa komme til en Afgørelse af de militære Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal maa bringes til Side, og saa maa det næsten være lige meget, hvordan det gaar. Jeg tror, det er en fuldstændig Vildfarelse. Der er mange Spørgsmaal, som kunne presse paa med en saadan Magt, at de maa bringes til Løsning, men der er ogsaa mange, der ere pustede op, og som falde sammen igen, naar Gassen gaar af dem. Saadan er det gaaet med de militære Planer mangfoldige Gange her i Landet. Der har været mægtige militære Planer fremme, men naar blot Befolkningen har taget dem med Ro, saa er Dampen gaaet af dem igen, og ikke et Menneske har spurgt om dem, før der er kommet en ny Militærbevægelse. Men en Afgørelse af denne Sag bør ikke hidføres under den totale Forvirring, som i Øjeblikket findes. Denne Forvirring er hidført først ved det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Opgivelse i 1905 af Venstres Militærpolitik og dernæst ved den højtærede Konseilspræsidents totale Overgang til Højre.

Den højtærede Konseilspræsident ytrede et Ønske om, at en Gang Tilhængerne af det radikale Venstre maatte blive stillet saaledes, at det maatte faa Ansvar for Gennemførelsen af dets militære Planer, og han sagde nogle spottende Ord derom: Det vilde være et Eksperiment, Verden vilde følge med Interesse. Jeg tror, at der rundt omkring i Verden vilde være mange, der vilde aande lettet, hvis der